

סניף "שמרו משפט" * ביד מיוחד לפקח על: הזנות, עקלים, סוחרים, דוורי ערסאות, פסקי דין, גניסין * ומגן לבעד שלא יקפחו זכותם: לזכות הכ"ד, ולדין גמור, ולמדיק דתני, ולמאן בבורות, ובמענים

ביטול כח "שמר בירודין" - ו"פסק דין" - ו"סירוב" פסול, ולהגיד לאדם ישרו

הננו בזה בדבר אשר פנה אלינו מו"ה יהודה לימן נ"י - מלעיקוואוד ניו דזשערסי, בענין הסכסוך שבינו ולבין אשתו מרת לינדא, שעזבה אותו - והלכה נגדו בערכאות - מבלי שום היתר בי"ד כלל, כדי לקפחו מבנם הילד לוי יצחק נ"י, ובתביעת הספקת עצמה - והספקת בנם הנ"ל. והיות שבניו דזשערסי לא קיים החוק ד"נעט לאו" (כמו בניו יארק - הכופה את הבעל למתן גט, דבר מה שיותר ממאה גדולי ישראל יצאו נגדה בכל התוקף, כיון שכל "לחץ" מהשלטונות על מתן גט, יש בה משום הפסול החמור ד"גט מעושה"), ע"כ התחכם השופט - וחייב על הבעל לחתום שט"ב אצל בוררים, והוא לתומו - הלך אצל נוכלים [הידועים לצדד בכל דבר לטובת האשה, שא' מהם הציג את עצמו כ"בורר" שלו - ובגד בו לשרת כליל לצד האשה]. והם הוציאו פס"ד: [א], שבנם צריך לדור אצל האם. [ב], שהבעל "חייב" תיכף ומיד במתן גט - "מרצונו הטוב" .. [ליצנות וסתירה מיניה וביה, מה שרק הפכפכנים מובהקים מסוגלים לכתוב]. [ג], וגם קנסו אותו בסכומים עצומים - מה שחייב לשלם לאשתו עד שיתן לה גט. [ד], וגם חייבו אותו לשלם להמרשעת - כל מה שהוציאה במלחמתה שניהלה נגדו בערכאות, [משפט סדום מובהק...], הכל בניגוד הגמור ולהיפך דין תוה"ק.

והנה, הבעל מצידו טען: [א], שהוא מוכן (בלית ברירה) ליתן לה גט, אבל אינו רוצה לשלם שום תשלומי ממון - מה שאינו חייב ע"פ דין תוה"ק. [ב], דמה שחתם שט"ב אצל הבוררים, היה עם ההכנה הפשוטה מדבריהם, שע"י תצא כליל מן הערכאות, והיות שהניחה לישאר שם, הרי רימוהו בזה - וממילא היתה חתימתו "חתימה מופעת". ברם, הבוררים הללו [ששנים מהם הם קלים ורקים מפורסמים, מי שעסקו ב"הפקעת קידושין" רח"ל, מה שכל גדולי ישראל מכל החוגים - יצאו נגדם במחאה גדולה ונמרצה], לא איכפת להם - לא העוול מה שעושים נגד הבעל, ואף לא הפירצה הנוראה - מה שמתן גט כזה יגרום, להתיר "אשת איש" לעלמא - ולהרבות "ממזרים" בישראל רח"ל, וע"כ התעלמו מכל טענותיו הנ"ל, ועוד הוציאו נגד הבעל "סירוב" - המנוגד להלכה והיושר.

אשר על כן, לאחר העיון והדיון בדבר בכבוד ראש - הרינו לגלות בזה דעתנו דעת תורה כדלהלן:
א. חתימת הבעל על שט"ב אצל בוררים הללו - הוא בטל ומבוטל כחרס הנשכר למפרע - ואין לה שום תוקף כלל, דמעולם לא חלה - כי היתה בטעות דמוכה, וחייב גדול מוטל על "בוררים" הללו - לסלק את עצמם כליל מדין זה.
ב. היות שאשה הנ"ל - הלכה בערכאות נגד בעלה - טרם שהומינה אותו לד"ת, וגם בלי שום היתר בי"ד, על כן אין הבעל מחויב - להתדיין עמה כד"ת אצל שום בי"ד בישראל - טרם שתבטל כל התביעות נגדו בערכאות.

ג. היות שאם הבעל יתן גט לאשתו - תחת אחד מלחצים הללו: [א], ההתחייבות שע"י חתימת שט"ב. [ב], קנס ממון. [ג], כח ה"ערכאות", יהא "גט מעושה" הפסול ובטל. ממילא אסור להבעל ליתן גט - בעודו מונח תחת אחד מן הלחצים הללו, כדי שלא להכשיל את אשתו - לינשא ח"ו בעודה "אשת איש" - ושלא לגרום להרבות "ממזרים בישראל". [וזהו פירצה חדשה ונוראה בקדושתן של ישראל, אם יתחילו ח"ו לכופ את הבעל למתן גט ע"י מצדקאות הללו, וצריכין להרעיש עולם ומלואה נגד קלים ורקים הללו, טרם שימוטו בכיה לדורות על כלל ישראל, ה"י].

ד. היות שהבוררים הללו - הוציאו נגד הבעל - כתב "סירוב" המנוגד כליל להלכה הברורה - ואין לה שום תוקף כלל, ממילא יש על הבוררים מי שהוציאוהו - דין "מלבין פני חבירו ברבים" - "מוציא שם רע", מה שעליהם אחז"ל - ש"אין להם חלק לעולם הבא" - ו"יורדין לגיהנם ואינם עולים" - ו"אין להם כפרה עולמית".

ה. מכיון, דלא רק: שהבעל מו"ה יהודה לימן נ"י - "אינו חייב לציית לבוררים אלו" - מטעמים הנ"ל (אותיות א' וז'), אלא דאף "אסור" לו לציית להם - מכח טעם הנ"ל (אות ג'), ממילא פשוט וברור - שיש לו דין "ציית דין" גמור, ומצוה גדולה לעמוד לימינו - לחזקו ולתמכו ולסעדו בכל האפשרי - כמו שאר אנשים כשרים בישראל. [וראה מעבר לדף, שביססנו כל הנחות אלו - בהמון מראי מקומות מ"כללי הוראה" - ובמקורות איתנים בדברי הפוסקים - אשר מפיחם אנו חיים ומימיהם אנו שותים]. ולמזהיר ולנוהר שלומים תן כמי נהר - ושלום על ישראל.

אברהם שמואל יהודה געשמעלסנער
ראב"ד ביד"צ סניף "שמרו משפט"



ועל זה באתי על החתום - בשם שאר חברי הכ"ד - דסניף "שמרו משפט". יום שני לסדר "יהודה אתה יודוך אחיך" (ויחי), תשעה ימים לחודש סבת, שנת תשס"ט לפ"ק.

מקורות מדברי הפוסקים - לביסוס ההנחות המבוארים מעבר לדרף, על סדר אותיות הנ"ל:

[א]. חתימת שטי"ב בטעות דמוכה - היא כמלה כחרס הנשבר:

דהנה, דברים ברורים כתב בשורת רשבי"ש (סי' ס"ט) בזה"ל, דע שכל קבלה בטעות אינה כלום אפילו בקנין, שהקנין בטעות אינו כלום... ואין צריך להביא ראיה על זה מדברי המפרשים ז"ל - לפי שכל כך הוא ברור וכו', עכ"ל. ודומה לזה כתבו הפוסקים, דאם אחד מן הצדדים הסכים לפשרה, משום שמבר שחייב שבועה, או שאין לו עדים או ראיה, ואח"כ נתברר שפגור משבועה - או שאכן יש לו עדים או ראיה, או הפשרה במילה - אף אם עשו קנין על זה, ע"י מושריע (ח"מ סי' כ"ה, סי' ה), ושורת הר"ף (יושלים, סי' ק"ד, וקב"ד, וקמ"ה, ובלטר"י, סי' מ"ז, ס"א, וקמ"ד), ושורת בנימין זאב (סי' שצ"ד), ושורת תורת חיים (ח"א, סי' ע"א, ד"ה אמנם, וסי' ע"ה, ד"ה אמנם מהו, ובקני מודעא ואנטי, ד"ה וס"מ, וד"ה ואחר, ושם ח"ב, סי' ב, מן ד"ה ואנטי), ושורת מהר"י באסן (סי' ק"ח), (שכתב כן בהסכמת גאון הדור ע"ש). ובמפורש יותר מזה - כתב בשורת דברי חיים (ח"מ ח"ב, סי' נ"ב, ונ"ג), דאפילו כשאין הדבר מפורש - דרך ע"פ טעותו הסכים לפשר - רק שכן מוכח, ואח"כ נתברר טעותו - הפשרה במילה, ע"ש. וכעין זה כתב גם בשורת הרי בשמים (מהר"ג, סי' מ"ב), דאם יש אומדנא דמוכה - שלא הסכים על הפשרה - רק באופן מיוחד, אפילו קבלת קנין ל"מ, ע"ש. ויותר מזה כתב בשורת מהרש"ם (ח"ד, סי' פ"ב) בשם שורת מהר"ם אלשיך (סוסי"ו י"ז), דאם טעה המקב"ל על עצמו דיינים - בדבר העשוי לטעות, ואנן סהדי - דהכי אסיק אדעתיה קודם, גם בלא אמר כלום - הוי קבלה בטעות, ע"ש. וא"כ כשי"ב בני"ד, שקבלתו היתה ע"פ מה שאמר גם הבין מדבריהם - שהוא רק באופן שתצא מן השרכאות - ולא נתקיימה, בודאי שקבלתו במילה, וממילא פשוט וכוור, דחייב נמור מוטל על הבי"ד - למק עצמם מדין זה, כי נפסלו מלדון בדבר - לאחד שטברו על דעתו - ודמיהו בנכילות בולטת ומשוועת כל כך.

[ב]. היות שאשה - הלכה בערכאות נגד בעלה - טרם שהזמינה אותו לדית - וגם מבלי שום היתר בי"ד, על כן אין הבעל מחויב להתדיין עמה בדית - אצל שום בי"ד בישראל - טרם שתבטל את כל התביעות מה שהשתייכה נגדו בערכאות:

[ג]. היות שאם הבעל יתן גט לאשתו - תחת אחד מלחצים הללו: [א]. מכה התחייבות ע"י חתימת שטי"ב, [ב]. קנס ממון, [ג]. כח ה"שרכאות", ידא ג"מ משה"ה הפסול ובטל, ממילא אסור על הבעל ליתן גט לאשתו - בעודו מונח תחת אחד מן הלחצים הללו, כדי שלא להכשיל את אשתו - לנישא ח"ו בעודה "אשת איש" - ושלא לגרם להרבות "ממורים" בישראל:

ובענין [לחץ א] - התחייבות ע"י חתימת שטי"ב: ע"י שרע (אה"ע סי' קל"ד, ס"ד, וסי' קל"ד, סכ"ג) דאם נשבע ליתן גט - צריך להתיר לו מקודם, וברמ"א (סי' קל"ד, שם) בשם פסקי מהר"א, (סי' קע"ג) הדין אם קבל קנין לגרש - דינו כמו שבועה - וצריך לפטור ולהתירו, (והגם שהבית שמואל, שם, סק"ז) תמה על זה, דאין הקנין הל כשה"ג ע"ש, מ"מ מלכד מה להתחייבות בחתימת שטי"ב שאני חז"ל, הרי בלבוש (שם), סתם דגם קנין הל, וע"ע ברדב"ז (ח"ז, סי' ב' אלפים ש"ט), ומהר"ב"ח (סי' כ"ז), ותורת חיים (מהר"ש ח"א, סי' ע"ט), ומהר"ט (ח"ב, ח"מ סי' נ"ב), ושברי (ח"ב, סי' קל), ונוכ"י (תניינא, ח"מ סי' מ"ז), מהרש"ם (ח"ב, סי' קצ"ה) וע"ש בפת"ש (סק"ז - י'). וע"ל שורת ראנ"ח (סי' מ"ג), ותורת חיים (מהר"ש, ח"ב קני מודעא ואונס), ואור שמח (גירושין פ"י, ה"ב), דאם מתחרט עכ"פ אח"כ - אז הוי אונס נמור, ע"ש. ואף לפי מה דפסק ברמ"א (שם), דברענבד - הגם כשר, כבר כתבו בשורת הרא"ם (סי' י"ד), ובשורת מהרש"ם (אה"ע סי' מ"ג, ד"ה ועתה), דחזי להקל בזה - באיסור אשת איש ופסול ממדות, ע"ש. ועכ"פ זה מיהא פשיטא, דאם רוצה לעבור על שבועתו (וכשי"כ אם רוצה לעבור על קבלת קנין או חתימת שטי"ב), אז אסור לכופו על מתן הגט - אפילו רק בהדוקה דרית, וכמו שפסק בשורת מהר"ב"ח (ח"ב, סי' י"ח), ואם כפאדוה - הגט פסול, וכן פסקו הבית מאיר (סי' קל"ד, שם), וגורע בשש"ם (ח"א, סי' ג, אות ג) ולבושי מרדכי (אה"ע תניינא, סי' ע), ע"ש ח"פ.

דהנה בשורת עמק התשובה (ח"ג, סי' ק"י) רצה לומר - מ"מברא, דכשקיבל הבעל קנין לצייט להפסיד - וחייבוהו לגרש, שזה מתיר לכופו על הגט - אף כשאין דינו לכופו

להוציא, אלא שסמ"ק לכמוף - שירא מלומר דבר ברור ב"דבר חדש" - טרם שחופש בהפוסקים - אם אינה מנוגד מדבריהם, ושלא יעשו כן למעשה - ואף בבית דינו אינם מוכיחין ע"ז. ואכן ניבא - ולא ידע מה ניבא, כי דבריו - הרי הם להיפך מדברי כל הפוסקים - ובתוסב רמ"א מפורש וכו'. [וגם] לאלא זאת, הרי ד"ו נופא, מה דנכל פגם - הרי באים לבי"ד ומקבלים קנין לצייט להם, ועכ"פ לא עלתה על דעת שום פוסק לומר - שזה משמש כ"היתר כפיה", הוא דחיו די חוק כשלעצמה - לכל מכין]. ושאר"י ל"ה מאריה, דבמחכ"ת - שנג בזה, להרפ"ם "היתר" - בדבר הנוגע לחמורות שבחמורות - התרת "אשת איש" לעלמא, ולשכחו כ"דבר ברור" - בעוד שהיא בגויה - רק על קורי עכביש של "מברא" - מה שנפל ברעיונו לפום ריהמא, טרם שהובא כבוד הבויה - ומה שהוא באמת נגד דברי הפוסקים! דהגם שסמ"ק - שלא ימכרו ע"ז למעשה, מ"מ כבר נתן בזה מכושול - לקלים מפריצי עמנו דילפי מקלקלתא - להתאחו ע"ז וכו', וחכמים הזהירו בדבריכם.

ובענין [לחץ ב] - שטי"ב קנס ממון: ע"ל בית הבחירה (ניסין פ"ח, ב) ח"ל ועישוי זה - לא מוף דבר שחכמהו והכחו על כך, אלא כל אונס במשמע - אפילו אונס ממון, כגון... שהטילו עליו קנס - ע"י גוים, ואפילו קבלה מעצמו - כל שנתחרט - וכופין אותו לקיים מצד הקנס, אונס נמור הוא וכו', עכ"ל. וכ"כ הרשב"א (ח"ד, סי' מ), וביש"ש (ניסין פ"ט, סי' כ"ח), דעכ"פ אם מוחה אח"כ - בודאי הוי אונס נמור, וע"ע אבני נזר (אה"ע סי' ה, מן אות י"ט ולהלן), וח"מ סי' קל"ח), ע"ש.

ובענין [לחץ ג] - לאשר בערכאות פסק בי"ד לחיוב גירושין - המבוסס על קבלת קנין או חתימת שטי"ב: הנה, בזה כ"ע מורים - דהר"ל ג"מ מעושה", ואפילו לפי הריעה ברמ"א (שם) דבנשבע או קיבל קנין לגרש - דהגם כשר ברענבד, זהו רק מן המעט - דמדהיה בידו לכקש התרה ולא ביקש - לא מיחשב כאונס, אבל כשמאשרים פס"ד - דחייב גירושין בערכאות - מכה חתימת שטי"ב, רשוב אין לו ברירה - להפקיע עצמו מזה, בודאי דהר"ל עישוי נמור - הפסול ובטל מה"ת. [וה"ה] - לפי המעט; שמתחלה נכנס לזה ברצונו, ע"י שרידיש (שם, ס"ל), ולבוש (סי' קצ"ד, סכ"ג) ני"כ ל"ש היתר זה בני"ד - שלא חתם שטי"ב מודעת עצמו - רק מפני שהשופט הכריחהו ע"ז. ובפרט לפי מה שהבאנו לעיל (ד"ה בענין התחייבות, פסקא ד"ה ועכ"פ), דכזה מיהא כ"ע מורים, שאם רוצה לעבור על שבועתו - [או על קבלת הקנין וחתימת שטי"ב] - אז אסור לכופו על מתן הגט, ואף כפאדוה - הגט פסול אף בריעבד לכל הדיעות, א"כ כשי"כ וק"ו - שאסור לכופו בכח הערכאות - ואם כפאדוה הר"ל ג"מ מעושה הפסול ובטל.

ונחוץ לדעת, דשורת אגרות משה - מה שהוכנס במאגר האלקטרוני "בר איל"ך, יש בו יופים ושינויי לשונות - מכפי המופיע בהגרפסו דבתשובה (אה"ע ח"ד, סי' ק"ז) - יוצא ממשמעות הנוסח דשם: דאם הבעל חתם על שטי"ב לצייט לבי"ד - והם חייבוהו לגרש - שלא מן הדין, או מותר לכופו אח"כ בכח ה"שרכאות" - על מתן הגט (רח"ל), וגורענעו למראה דברים הללו - המנגדים מדברי כה"פ - ומהווים פירצה נוראה בחומת הדת. אמנם, כשברקנו בהגרפסו - ראינו דמיייר מענין שונה למראי: דאם השופט ממאן מליטן "דיווארס" להבעל - משום שאינו "מצייט" להדיינים ליתן גט - כפי שהתחייב בארביטרעישן, אם הוא מחליט ליתן גט - בכדי להשיג מהם "הדיווארס" - אז ל"ה ג"מ מעושה. [ובאמת דאף זה ע"ק, דלא ירע מן "הדוקה דרית" - שלא יעשו עמו טובה, מה דני"כ אינו ראוי לעשות - רק עם מי ש"מחייב" עכ"פ לגרש מן הדין - וכמבואר בפוסקים, ושמענו מגדולי תלמידיו - שכך זה שגרפס זמן קצר טרם פטירתו - שלטו בו זר"ם]. ועכ"פ זה מיהא ברור - שהנוסח שבי"ב איל"ך - בודאי יש בו יופים, וז"ו ניכר - ששינוי הג"ל הוכנס שם בודון - ע"י איזה פוקר, שרצה להכניס קלות בהפסול דג"מ מעושה" - ולתלותו על המחבר, וכדי ביוק וקצף.

[ד]. היות שהבוררים הוציאו על הבעל - "סירוב" בניגוד להלכה - מה שאין לו שום תוקף, ע"כ יש להם דין - "מלבין פני חבירו ברבים" - ו"מוציא שם רע", מה שאחרי"ל - שאין להם חלק לעוה"ב - ו"יורדין לגיהנם ואינם עולים" - ו"אין להם כפרה עולמית":

ע"י (אבות פ"ג, מ"א, מ"ט, י, כ, טהרין צ"ט, א, כ"ט נ"ח, ב, ערכין מ"ז, א), ורמב"ם (ריעות ו, ח, תכל וט"ק ג, ז), ושרע (ארח"י סי' תר"ז, ס"א, ח"מ סי' ת"כ, סל"ח ל"ט).

[ה]. מכיין - דלא רק זאת: שהבעל "אינו חייב לצייט להם" - מטעמים הג"ל (אותיות א' ו"ב), אלא דאף "אסור" לו לצייט להם - מכה טעם הג"ל (אות ג), ממילא פשוט - שיש לו דין צייט דין נמור, שמצוה גדולה לעמוד ליימיו - לחוקו ולתמכו ולסערו בכל האפשרי - ככ"כ שאר אנשים כשרים בישראל:

כ"ן פשוט וברור על פי כל המקורות הג"ל (אותיות א' - ד) וד"כ ותל"מ.